

ANDA ZAHARIA

CLEPSIDRA TIMPULUI

**TIMIȘOARA
2008**

**ANDA ZAHARIA
CLEPSIDRA TIMPULUI**

**CU DRAGOSTE,
NEPOTULUI MEU RĂZVAN**

CUVÂN DE ÎNTÂMPINARE

Anda Zaharia scrie pentru că vrea să comunice. Vrea să învingă în acest fel singurătatea și știe că adesea, scrisul ne salvează de uitarea celorlalți.

Este la mijloc, un prea plin sufletesc de iubire pentru tot ce înseamnă frumusețea lumii. Sunete diverse care țin de viața tumultoasă,, vocile amintirii , flori, natură, muzică, bunătate , generozitate,

În paginile acestei cărți sunt adunate gânduri și simțăminte răscolitoare trecute prin sufletul autoarei iar acum, mărturisite.

O fire cu sensibilitate de floare își caută EUL prin grădini imaginare în care ar vrea să găsească o lume senină, frumoasă, însuflețită de chipul Omului.

Cartea vibrează la frumos așa cum corzile unei viori consonează cu bucuria vieții.O luptă pe care autoarea o duce prin cuvânt spre noi, posibilia cititori.

Veronica Balaj

Oglinda

Mă privesc în fața oglinzii,
ce, sfidătoare
îmi aruncă trecutul în
brațele-mi șubrede
De atâta suferință!

Mă privesc,
să-mi văd chipul tremurând
de emoțiile ochiului suferind

Numai el, ochiul
mă jelește încet,
și-mi aruncă peste umăr
vorbe, în lacrimă de culoare...

Iar ea, oglinda
mă lovește peste fața roșie,
de rușinea timpului rămas
undeva în urmă.

În strigătul ei,
gura ia forma oglinzii
Da, sunt mulțumită!...

E trecutul meu. Îl recunosc
Și, nu mă rușinez,
chiar dacă,
mi-a rupt mâna
în trecerea lui
degetele cu care
număram atât de puținele
clipe fericite...

Ninge pe o geană

Ninge pe o geană,
 închisă a somnului,
încet, caut ușa rece
 a sufletului
și o deschid cu grijă
 și teamă
Să nu-mi trezesc
 gândurile adunate,
 în ghem de zăpadă...

Locul meu

Nu. Nu este aici.
Aici, unde mă rănesc
de colțurile prezentului
și, unde,
nu găsesc destulă iubire,
Să mă vindec de tristețe.
Aici, culorile timpului
nu mi se potrivesc.
Am fost trimisă
într-un loc greșit,
dintr-o firească eroare.
O simplă greșeală
De altfel... permisă.

Destăinuiri

Lasă-te *stropită*
de culorile blânde, ale toamnei
Și imaginează-ți
Că ești „FERICITĂ”

Închide-ți pleoapa gândului
Și visează la „ÎMPLINIRI”
Deschide încet ușa TIMPULUI
și încearcă DESTĂINUIRI...

Jinduiesc la iubire de floare,
Ce se lasă în tihnă privită
Iar pe frunte,
 încet, să coboare
 picătură de iarnă sfârșită.

Plânsetul cerului

Plânsetul cerului,
mă urmărește
până în pragul copilăriei
și mă biciuiește, încet și tandru,
cu boabe de amintiri
care curg șiroaie,
peste umerii căzuți.

Cuvintele, care curg laolaltă
cu șiroaiele de ani,
amestecate cu pietre colțuroase,
și sifate și care, odată,
demult, m-au rănit.

M-au rănit, până la sânge,
care, amestecat cu seva din trup
m-au hrănit și ajutat
să merg, mai departe.

Plânsetul cerului,
mă răsuțește în timp
și-mi înconvoaie spatele umed
de lacrimi, care
vorbesc un grai nearticulat.

Plânsetul cerului,
mă scaldă,
și mă așează apoi curată
în brațele puternice, ale timpului.
Dar, totul se repetă,
timpul din nou mă murdărește
iar eu, mă rog sfârșită,
la Plânsetul cerului
să-mi spele trupul cu umerii căzuți
de amintiri.

Dor de Doni

cumnatului meu, Doni

Doamne, de ce ai acoperit
cărarea,
Ce ducea spre sufletul lui?
Și ai zidit trepte
Cu nepăsarea îngerilor
Nu asta mi-am dorit
Ai aruncat cercuri drepte,
Rostogolindu-se în infinit.
Mi-am dorit an de an
Să-ți mărturisesc telegrafic
Sentimente

Dar tu Doamne, l-ai transformat,
Dintr-o dată, în ADUCERI AMINTE.
Ai săpat talaj nisipos
Să nu mai ajungem la el
decât noaptea.

L-ai depărtat de lumea de jos,
Motivând că a VENIT VREMEA
Sufletul tău a trecut
Prin vămile cerului
Prea repede, și țară control.

Aș fi vrut, dragă Doni,
Să mai faci un ocol
Să mai avem timp
De mărturisiri.
Te-ai șerpuit dincolo de zidire
Fără să mai aștepti mulțumiri.

Florile timpului

Timișoara 2005

Am aruncat florile timpului
Într-o margine de adevăr trist,
Și, mi-am luat la schimb
 Un imens câmp,
În care, și eu, să exist

Spre seară, am suflat
În cercul de culoarea
 Timpului greu,
Apoi am hălăduit
Într-o stare, de prezent greieresc.

Am închis pleoapa,
Lovită de frumoase culori,
Așezând, în fiecare,
 Cuvântul, *trăiesc*,
Și-am verificat, ca nu cumva,
 Să existe erori.

Spre seară, am suflat încet
În cercul de culoarea timpului greu
Și-am început să mă legăn
 Într-un vis, doar al meu,
 Al meu, al meu...

Nepotului meu Răzvan la 1 an

Te urmăresc, timidă și emoționată,
Cum îți faci loc,
încet, încet prin viață,
Mă copleșești, cu gândureli.
Ce, dintr-o dată
îmi par de mult știute
Și totuși, se învață
De primii pași, furați la întâmplare
Din universul,
Ce de-acum îți aparține
Tu semeni cu-n boboc de floare,
Care, ținut la piept,
Să te miros îmi vine.
mă fericește, orice zâmbet

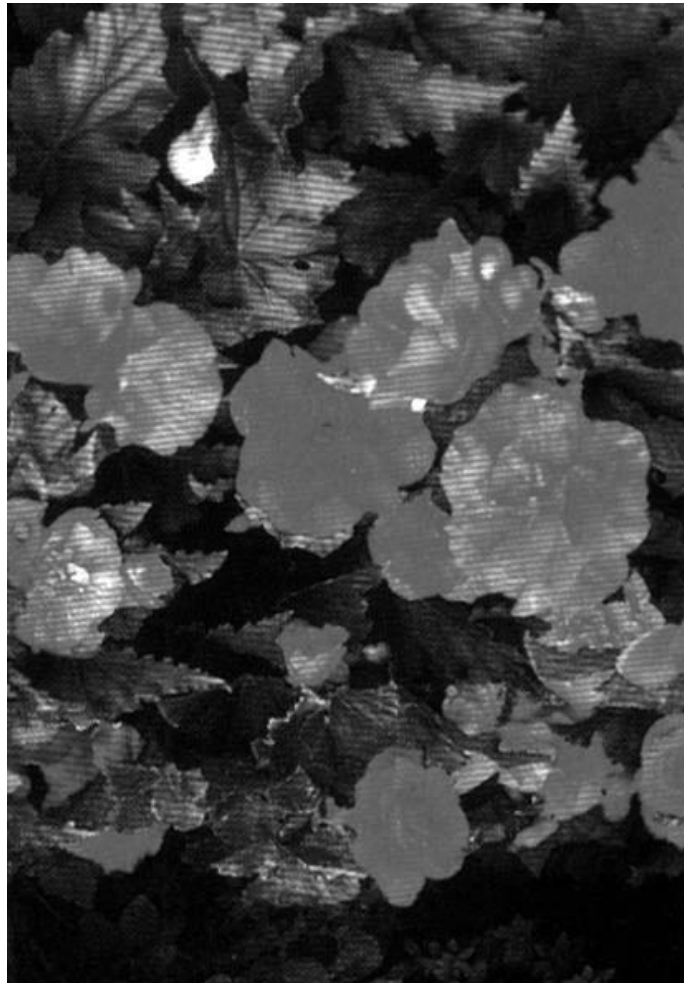
Îndreptat spre mine,
Și orice clipă stă pe loc,
Când duioșia ta
Să o îmbrățișez, îmi vine,
Și-alătura de tine, să mă joc.

Te-ai dus

soțului meu, Mihai

Te-ai dus grăbit pe seară,
Unde chemarea te purta,
Să dormi în așternut de piatră,
Și unde, pentru prima oară,
Eu nu-ți eram alătura.
Un târâit de telefon
M-a aruncat în beznă,
Și-n brațe, smulse de durere.
Voiam să țip, voiam să văd,
Dar cineva mă lepădase de putere.
Când m-am trezit din amorțeala timpului,
Și-am început să merg din nou,
Mă revolta și adierea vântului,
Ce-mi purta pașii, doar spre un cavou.
Acum, când mut, tăcerea strigă-n mine,
Pun stavilă cu greu dorinței,
De-a fi măcar un ceas, cu tine
Dar, *Strigătul* din mine, nu poți nicicum s-auzi.
Tu mai departe, dormi în așternut de piatră
Iar, pentru toate, eu te rog mă iartă.

Dacă,

3 ianuarie 2004

Dacă timid ai strânge vise,
Și nu le-ai risipi în mare,
Dacă ai crede-n bucurii promise,
Acum, la ceas de înserare,

Dacă în suflet duci povară tristă,
De amintiri, aproape seculare,
Iar dacă lacrima nu stă-n batistă,
Rostogolindu-se pe jos, la întâmplare,

Dacă-n picioare ai călcat trecutul,
Fugind de el, cu disperare,
Atunci, ești gol pe dinăuntru
Și o ființă oarecare.

Femeia floare

Cu rădăcinile pășești pioasă,
Iar din tulpină-ți frângi mijlocul,
Glezna ți-o dezgolești voioasă
Și te înalți, să știm unde ți-e locul.

Pe spate-apoi ți-arunci cu eleganță
Petalele, ce le cuprinzi cu mâna,
Te uiți în jur, dar sigur ai prestanță.
Ca tine nu e azi nici una.

Privește-o blând, în ochiul de culoare,
Și-apoi sărută-i tandru frumusețea,
Ea, astăzi, e FEMEIA FLOARE
Și vreau, s-alung din ea tristețea.

Lăutar de-o vară

Mă prinde muzica-i nebună,
Și-mi tulbură vederea,
Mă leagă strâns, ca-ntr-o cunună,
Dar, nu mai simt durerea.
Beția ritmului m-aruncă la zenit,
Mă răsuțește-n mii de forme,
Unde mă aflu, încep să uit,
în gustul unei plăceri enorme,
Mă contopesc c-o mie de note
Dar, deodată, totul ia sfârșit
Și, rușinată, încet, îmi ridic trupul
E lăutarul care a tăcut
Vrea doar să plece!...
I-a venit timpul
E lăutarul inimii de-o vară!

Fir de zâmbet

Mi s-a oprit irevocabil fir de zâmbet pe fața care s-a micșorat de la o lacrimă uriașă, așezată în ochi de tristețe. Am vrut să merg pe urma frisonului de zâmbet, dar m-am rătăcit.

Cineva îmi sufla în ureche același trist refren.

Nu mai căuta fir de zâmbet. Acesta s-a oprit undeva într-o crăpătură de obraz.

Mă lupt cu greu, cu neregularitățile, și mă sprijin de colțurile amenințătoare. Oh! Cât aș dori să mai văd măcar o dată un fir de zâmbet, chiar dureros, dar să pornească din durerea luminoasă a sufletului. Mă încrâncenez să sper că, poate, uriașa lacrimă se va opri odată, dar peste speranța mea se așează iar și iar picătura sărată.

O altă liniște

Liniștea existenței se sparge și se transformă în pulberi pe care-i duce vântul, într-un alt univers de unde, cu răbdarea secolelor, se formează din nou, tacit, o altă liniște. Apoi, iar și iar, până într-o zi, când cineva strigă mai tare, și atunci, universul tăcerii se revoltă și ne trimite pe noi, oamenii, acolo unde ne este locul. Pentru unii dintre noi, locul înseamnă neumblat și un necesar de înțelegere interioară, pe care puțini știu să ți-o dăruiască. Pentru unii dintre noi, locul înseamnă să-ți desfrânezi sufletul și să-l lași să cânte repetat, melodie ce încă nu s-a compus, pentru oameni ce nu s-au născut, într-un univers al sfintei poezii.

Timișoara, august, 2005

Câmpul cu flori

Alergăm pe un drum lung neașezat de oameni și necălcăt de amintiri. Acestea vor veni mult mai târziu, odată cu straietele pământului necopt. Suntem într-un prezent neumblat, unde încă nu au picurat lacrimile, de aceea pământul este searbăd și se agață cu disperare de roțile civilizației noastre. Dar, noi alergăm și biciuim caii putere spre o destinație unde liniștea țipă din răspuțeri după o familie a ei și unde urechile ne dor. O durere pe care nimeni nu o aude de prea multă liniște. Ne strecurăm printre flori, nepermiș de sigure, întrebându-ne ce căutăm în casa și-n sufletul lor.

Pentru că, se cunoaște, că nu suntem din aceeași familie cu ele. Rudele noastre au rămas în urmă într-un pachet de claxoane, de huruit de prezent. Acum trebuie să dăm ceasul înapoi, cu mult înapoi. Trebuie să învățăm cuvântul meditație, trebuie să învățăm un alt fel de alfabet și să ne spălăm la o fântână sufletul de zgomot și să-l zvântăm pe câmpul dorințelor și al nesațului de frumos. Greierele din burta pământului îmi amintește că se apropie o căruță care-și va descărca visele, rând pe rând, ceas de ceas, spre un alt răsărit, iar noi trebuie să alergăm din nou pe un drum lung, neașezat de oameni, spre pachetul nostru de zgomot, pentru că aici, pe câmpul cu flori, am fost doar musafiri de o noapte, cumiști și care-și merită locul, în cartea amintirilor mele.

Timișoara, august 2005

Mă grăbesc fără voie, spre o ieșire închisă cu un lacăt înroșit în focul amintirilor, strânse în cinci decenii. Mă grăbesc și mă-mpiedic de o grindă, care susține cerul să nu cadă în capcana timpului. Mă grăbesc, dar merg anevoios, și mă sprijin de primul deceniu, care-mi este și cel mai drag. Este cel al inocenței și al curățeniei.

Mă grăbesc să uit intrarea în al patrulea deceniu. Să uit drumul colțuros și întunecat care mă va apăra pentru tot restul deceniilor, ce sper să mai urmeze.

Mă grăbesc, să arunc peste umăr, frică, nesiguranță și deznădejde.

Mă grăbesc să șterg gust sărat de lacrimă rostogolită peste ani, și să-mi repet. Îmi doresc ALTCEVA, ALTCEVA, ALTCEVA...

1 septembrie 2005

Eseu

Prin câmpul, în care mă aflu, trece un om. Da, e adevărat, un om. Oare, ce o fi însemnând asta, în limba încrustată în culori ale unei flori de lângă mine? Tresar, tresare și ea. Albăstreaua mă face atentă și mă dojenește, că îmi aplec privirea, și mă uit, la un OM. Cum am putut să o supăr! Ea a rămas în picioare, dreaptă și plină de vitalitate și expresie, doar pentru mine. Ca să mă ferească, pe mine. Să vorbim limbă neînțeleasă, să cântăm pe notele nescrise ale vântului șugubăț care ne întoarce spre el, ori de câte ori ne aplecăm să-l salutăm.

Da, am greșit. Albăstreaua mea are dreptate. Un om e un simplu muritor în timp, pe când ea înseamnă nemurire de-o clipă. E atâta frumusețe în cămăruța inimii mele, acum, încât, ferec bine ușa și, deasupra ei, agăț nostalgică o coroniță, și scriu: NU INTRAȚI înăuntru, se consumă O CLIPĂ UNICĂ!

Sunt dezolată la gândul plecării. Și totuși, trebuie. Un sfârșit anevoios și plin de nuanțe cenușii, de despărțire. Mă contopesc pentru ultima oară, cu nesaț de culoare. Întind mâinile încrucișate în căuș de palme netrudite, pentru ultima oară pe aceste caste locuri, de nepătruns cu mintea. Mă rostogolesc în uitare de mine, peste crăpătura pământului, ce înghite lacom amintirile mele îmbrăcate văratec, în straie de aduceri aminte. Mă cert pentru ultima oară cu un zănatec cântăreț al nopții. Aici, am uitat să mai merg. Va trebui să învăț, să trăiesc din nou printre marile furnici ale civilizației, care aleargă bezmetic, în căutare de nu știu ce! Chiar? Ce căutați, și încotro vă îndreptați, viețuitoare de veacuri. Veniți, aici, unde timpul nu se mai mișcă și unde libertatea gândului o ia razna. Veniți aici și izbăviți-mă de păcatele nașterii voastre. Veniți aici. Dar să vă scuturați bine pe picioare, pentru că diminețile sunt prea curate pentru voi. Și, nici nu e drept, să întinați cu sunetele voastre, liniștei absurde. Dar, s-a făcut târziu. Și trebuie totuși, să plec. Închid, ușor, cu tremurul mâinii de ceară, clenciul porțiței de iarbă și mă îndrept aplecată de amintiri, pășind încet, încet, încet, să nu trezesc și să destram țesut de mătase. Pe aici, nu voi mai veni poate niciodată. E trist. E atât de trist dincolo de gardul din scânduri sălbatic! Plec, îngrămădindu-mă laolaltă cu năvalnica civilizație.

Am dormit în podul palmei și mi-am rezemat bărbia rând pe rând de stâlpii înțelepciunii, dorind ca dimineața să mă găsească mai pregătită pentru ziua ce va urma. A fost o noapte scurtă și dureroasă, pentru că mă loveam mereu de un secol de amintiri, care țipau în mine și voiau să iasă la suprafață. Dar urechile mă dureau de un cântec uitat în noapte în timpanul drept. Tot în noaptea care s-a scurs, m-am trezit cu nasul încărcat până la refuz, de mirosul amestecat de fân cules de-aseară, și florile măcinate, și ele, de amintirile unei alte veri.

Dar, și așa, ghemuită în podul palmei și, sprijinindu-mă rând pe rând, de stâlpii înțelepciunii, am trăit revelația liniștii absolute și a întunericului colorat și stropit din belșug cu stele ale făgăduinței de mai bine și, cu o liniște dureroasă într-un suflet oprimat, de bucurii.

Mă iau cu ziua la trântă și vreau să văd cine va învinge. îmi doresc amintiri lepădate, îmi doresc măcar câteva ceasuri de culoare nepătată. Vreau să mă revolt și să mișc puțin acul balanței din mine, vreau să trișez câteva ceasuri, să înșel universul, să arunc departe hainele trecutului, murdar, interiorului meu neumblat, să-mi adun într-o ședință fulger toate gândurile și să le dau **liber**. Mai vreau să concediez, rând pe rând, grijile pământului. De ce nu!

Astăzi, vreau să mă lovească numai florile, de la ele accept orice. Insultă, priviri deocheate, descurajări. Nu mai vreau renunțări de moment ci **totale**. Vreau, din câmpul din jurul meu, să culeg recoltă bogată de liniște interioară, de iubire, de multă, multă iubire.

Doresc să mă arunc cu disperare și inconștiență într-o uitare totală de mine. Nu vreau să mă mai simțiți printre voi. Eu mi-am schimbat buletinul, și nu e o simplă mutație, am plecat în lume de neajuns, în spirit de nepătruns, astăzi îmi doresc ALTCEVA.

Liniștea existenței se sparge și se transformă în pulberi pe care-i duce vântul într-un alt univers, de unde, cu răbdarea secolelor, se formează din nou, tacit, o altă liniște, apoi iar și iar, până într-o zi, când cineva strigă mai tare, și atunci universul tăcerii se revoltă și ne trimite pe noi, oamenii, acolo unde ne este locul. Iar pentru unii, locul înseamnă neumbriet și un necesar de înțelegere interioară, pe care puțini știu să ți-o dăruiască. Pentru unii dintre noi, locul înseamnă să-ți desfrânezi sufletul și să-l lași să cânte repetat, melodii ce încă nu s-au compus pentru oameni, ce încă nu s-au născut, într-un univers, al sfintei poezii.

Cuprins

Oglinda / 3
Ninge pe o geană / 5
Locul meu / 7
Destăinuiri / 9
Plânsetul cerului / 11
Dor de Doni / 13
Florile timpului / 15
Nepotului meu Răzvan la 1 an / 17
Te-ai dus / 19
Dacă, / 21
Femeia floare / 23
Lăutar de-o vară / 25
Fir de zâmbet / 27
O altă liniște / 29
Câmpul cu flori / 31
Eseu / 35